

Hommage dobitnici Nagrade Krešo Golik

Radojka Tanhofer: Ime iza klasika

U subotu se u Istarskom narodnom kazalištu prikazuje film *Koncert* redatelja Branka Belana iz 1954. povodom Vjesnikove Nagrade Krešo Golik za životni doprinos filmskoj umjetnosti koju je 2008. dobila montažerka Radojka Tanhofer

piše: Tomislav Šakić

Vjesnikova Nagrada Krešo Golik ove je godine dodijeljena Radojki Tanhofer, osobi čije ime stoji iza montaže najvećega dijela hrvatskih filmova klasičnoga razdoblja. Na navodnim marginama hrvatskoga filma – mimo poznatijih redateljskih ili glumačkih, pa i snimateljskih imena – desetljećima su se pojavljivala ista imena, koja su kod upućenijih budila zanimanje za kreativne individualce koji samozatajno obavljaju svoj posao i nisu pod reflektorima javnosti. Primjerice: muzičko vodstvo Lidija Jojić; skript Ivanka Forenbacher; montaža zvuka Zoran Lhotka; scenografija Vladimir Tadej; itd. Neki opisi posla toliko su specifični da mnogi niti ne znaju što ta osoba zapravo radi.

Muzičko vodstvo? Naravno, ipak je poznato – čak i nefilmskoj javnosti – da je montaža jedan od kreativnih i autorskih segmenata kolektivnog rada na filmu, uz glazbu, kameru, glumu, scenarij i dakako režiju. Međutim, montažere se ipak slabo pamti. Jedno od najčešćih natpisa u hrvatskim filmovima bio je tako "montaža Radojka Tanhofer" – njezino ime stoji iza takvih klasika kakvi su *Koncert*, *H-8...*, *Rondo*, *Samo ljudi*, *Tri Ane*, *Kad čuješ zvona*, *Družba Pere Kvržice*, *Povratak...*

Radojka Tanhofer – potpisivana do 1963. na špicama djevojačkim prezimenom, kao Radojka Ivančević – postala je tako konstanta. Učila je od majstora montaže Branka Marjanovića, kojemu je montirala sva tri kinofilma, njezino ime stoji iza zahtjevne montaže Belanova *Koncerta* i *Tanhoferova H-8...*, bila je među poratnim pionirima i sudionicima klasičnog doba hrvatskog filma (montirala je prvu hrvatsku poratnu produkciju, *Živjeće ovaj narod*, filmove Branka Marjanovića, Kreše Golika, Nikole Tanhofera, Branka Bauera), preko vremena "autorskog" filma 1960-ih (montirala je filmove Antuna Vrdoljaka, Zvonimira Berkovića, Fadila Hadžića), no montažni stil ostao joj je ipak vezan uz autore klasičnoga prosede, da bi se od sredine

1970-ih više posvetila pedagoškom radu na filmskom odsjeku današnje Akademije dramske umjetnosti, kao i, uostalom, niz drugih filmaša kojima domaća kinematografija nije osigurala kontinuiran rad u filmskoj proizvodnji – njezin suprug Nikola Tanhofer, Branko Belan, s kojim je vodila Katedru za montažu, Krešo Golik, koji je ipak još aktivno režirao, premda pomalo na margini (i izvan *Jadran* filma)...

Važniji filmovi: *Živjeće ovaj narod* (Nikola Popović, 1947), *Zastava* (Branko Marjanović, 1949), *Plavi 9* (Krešo Golik, 1950), *Ciguli Miguli* (B. Marjanović, 1952), *Koncert* (Branko Belan, 1954), *Djevojka i hrast* (K. Golik, 1955), *Trenutki odločitve* (František Čap, 1955), *Opsada* (B. Marjanović, 1956), *Dolina miru* (France Štiglic, 1956), *Nije bilo uzalud* (Nikola Tanhofer, 1957), *Samo ljudi* (Branko Bauer, 1957), *H-8...* (N. Tanhofer, 1958), *Osmo vrata* (N. Tanhofer, 1959), *Tri Ane* (B. Bauer, 1959), *Sreća dolazi u 9* (N. Tanhofer, 1961), *Abeceda straha* (Fadil Hadžić, 1961), *Da li je umro dobar čovjek?* (F. Hadžić, 1962), *Dvostruki obruč* (N. Tanhofer, 1963), *Nevesinjska puška* (Žika Mitrović, 1963), *Svanuće* (N. Tanhofer, 1964), *Rondo* (Zvonimir Berković, 1966), *Protest* (F. Hadžić, 1967), *Tri sata za ljubav* (F. Hadžić, 1968), *Sarajevski atentat* (F. Hadžić, 1968), *Kad čuješ zvona* (Antun Vrdoljak, 1969), *Divlji anđeli* (F. Hadžić, 1969), *Ljubav i poneka psovka* (A. Vrdoljak, 1969), *Bablje ljeto* (N. Tanhofer, 1970), *Idu dani* (F. Hadžić, 1970), *Družba Pere Kvržice* (Vladimir Tadej, 1970), *Lov na jelene* (F. Hadžić, 1972), *Deps* (A. Vrdoljak, 1974), *Kuća* (Bogdan Žižić, 1975), *Mečava* (A. Vrdoljak, 1977), *Povratak* (A. Vrdoljak, 1979). Od televizijskih radova ističe se montaža kulturne TV serije *Kuda idu divlje svinje* (1970).

prilika ostvariti sve želje, uz neizbježno pitanje - nije li prekasno za snove...

Poratno vrijeme monolitne ideologije i petoljetki je možda 1954. bilo na izmaku, ali stav *Koncerta* bio je nedvosmislen: bio je to film o umjetnosti, o

glazbenici koja je žrtvovana Velikoj Povijesti, koja je odbila sudjelovati u Revoluciji i koja – kao i tramvajac na kraju Bauerovih *Triju Ana* – odabire osamljeni očaj umjesto proklamirane "mladosti" i radosti; film koji je strukturiran kao koncert (epizode imaju ritam koncertnih stavaka); film za koji je jedina ideologija ona umjetnička; film koji je izravno optužio ideologiju kao onu instancu koja uništava ljudske živote, a nametnuti kolektiv kao ono što uništava individualnu ličnost. Više od 50 godina kasnije, *Koncert* je i dalje takav film.

Koncert

U povodu Vjesnikove nagrade Krešo Golik montažerki Radojki Tanhofer, 55. festival igranog filma u Puli prikazuje hrvatskog predstavnika na Prvoj reviji domaćeg filma 1954. – film *Koncert* redatelja Branka Belana...

Hrvatska, 1954., 96 min / 1h36, crno-bijeli; produkcijska kuća: Jadran film
producent: Predrag Drezga; režija: Branko Belan; scenarij: Vladan Desnica (prema priči Branka Belana); uloge: Nada Škrinjar/Neda Pataki, Miroslav Petrović, Marija Piro, Relja Bašić, Boris Buzančić; kamera: Oktavijan Miletić
montaža: Radojka Tanhofer; scenografija: Želimir Zagotta; kostimografija: Marko Cerovac; glazba: Silvije Bombardelli

O FILMU: Film je priča o glasoviru koji mijenja vlasnike tijekom nekoliko desetljeća. Ema kao djevojčica nastrada pod nesretnim spletom okolnosti upravo zbog tog glazbala. U samoći, označena ozljedom, čeka kraj rata i čovjeka kojega je voljela. Uskoro joj se pruži

Pula dobila obnovljeno kino Valli

KINOZVIJEZDA U SREDIŠTU GRADA

Nakon godina bez prave kinodvorane, najfilmskiji grad u Hrvatskoj napokon je dobio hram sedme umjetnosti kakav zaslužuje: suvremen i svevremen

piše: Ana Miljanić

Titulu „grada sedme umjetnosti“ krasio je Pula od početaka kinematografije. Mjesto održavanja prve kinopredstave u Puli bio je Politeama Ciscutti (današnje Istarsko narodno kazalište). Predstava se održala 21. studenoga 1896. Dvadesetak godina nakon toga Pula je vrvila kino dvoranama. S njih čak osam, Pula je bila među vodećim gradovima u Europi i svijetu. Od kina Arena, Ideal, Nazionale, Imperial, San Umberto, Savoia i Garibaldi sredinom prošlog stoljeća ostala su četiri kinematografa. Kino Nazionale postao je kino Beograd, kasnije preimenovan u kino Pula, San Umberto postao je poznat kino Zagreb, Imperial su uskoro svi znali kao kino Partizan, kino Arena osvježilo se kao kino Istra, dok su ostali na veliku žalost Puljana pali u zaborav. Četiri velika kina godinama su svojim repertoarom dominirala filmskom Pulom. Visoka posjećenost bila je osigurana, a pulska je mladež subotama redovito odlazila na pretpremijere i strpljivo čekala u dugačkim redovima na filmove Orsona Wellesa i Garryja Coopera. Ta je idila trajala godinama. Kako se mijenjala moda, tako su i mladi trčali u kino na nove filmove. Ako nije bilo više mjesta u jednom kinu, uvijek je za utjehu ostalo slobodno mjesto u jednom od preostala tri kina.

Idila je uskoro postala stvar prošlosti. Kina su se zatvarala, počevši od kina Istra, preko kina Partizan, sve do kina Pula koje je postalo parkiralištem. Može se reći da su Puljani od sredine 1990-ih bili osuđeni na samo jedno kino, kino Zagreb. Prvih nekoliko godina, nakon što su ostala zatvorena, kino Zagreb bilo je još uvijek kulturno mjesto za građane Pule. Projekcije su bile česte, kao i gledatelji te se sve činilo normalnim za filmsku sredinu poput Pule. Starije generacije su nostalgичno prigovarale zatvaranju kina njihove mladosti, no mlađi su i dalje uzbuđeno jurili na svaki novi film.

Kako je vrijeme odmicalo, pulska filmska bajka sve se više pretvarala u film strave bez kraja. Ulaznice su poskupjele, gledatelja je bilo sve manje. Uvjeti su u kinu bili sve gori. Nije bilo grijanja ili je bilo jako slabo, pa se zimi na predstave često odlazilo u kaputima. Stolice su bile stare oko pedeset godina, tvrde i neudobne, pa se uživanje u filmu pretvorilo u laganu nervozu i česte psovke pri izlasku iz kino dvorane. Uskoro u kinu Zagreb više nije bilo nikoga ili rijetko koga. Kinoprojekcije su premještene u malu dvoranu Istarskog narodnog kazališta, a ona filmski happy end! Godine 2007. započela je sveobuhvatna rekonstrukcija kina Zagreb čiji je projekt najavljavao izgradnju najsuvremenije kinodvorane u samom središtu grada. Prostora u kojem će se svi osjećati zvijezdama. I gledatelji i filmske junakinje i junaci.

Napokon, u petak 18. srpnja 2008. novo-staro pulsko kino zablistalo je u svom punom sjaju. Nakon višemjesečnjeg novinaranja u koje je uloženo više od osam milijuna kuna, Pula je dobila kinoprostor kojim se može ponositi – kino Valli nazvano prema slavnoj glumici Alidi Valli, rođenoj Puljanki. Kino je opremljeno s pet kino i video projektora te najsuvremenijom tonskom Dolby opremom koja omogućuje prikazivanje gotovo svih kino i video formata. U sklopu kina, smjestio se jednako glamurozni kafić Red Carpet. S 209 udobnih sjedala, najmodernijim uređenjem unutrašnjosti te s ostalim prednostima koje pruža kino u samom srcu grada, kino Valli postalo je nova pulska filmska zvijezda. Na radost svojih građana i njihovih gostiju.

- 209 sjedećih mjesta uz posebna sjedala za osobe s invaliditetom
- najsuvremenija tonska Dolby oprema koja omogućuje prikazivanje svih kino i video formata
- filmski izložci iz zbirke glumca Igora Gala u atriju kina
- moderan kafić u sklopu kina

Prvi filmovi prikazani u obnovljenom kinu Valli

Bez greške i – Prazne boce

Prva dva filma koja su u petak navečer nakon svečanog otvorenja prikazana u pulskom kinu Valli bili su britanska kriminalistička drama Bez greške redatelja Michaela Radforda s oskarovcem Michaelom Caineom i Demi Moore u glavnim ulogama iz PoPularnog programa te češka humorna drama Prazne boce u režiji Jana Sveráka sa Zdenekom Sverákom iz programa Europolis – Meridijani.

Alida Valli: zagonetna i fatalna

piše: mr. sc. Bruno Kragić

Rođena u Puli 31. svibnja 1921. godine kao Alida Maria Altenburger, kći Talijanke i Austrijanca, Alida Valli napustit će 1935. rodni grad da bi otišla u Rim postati glumicom i da bi postala velikom talijanskom glumicom, pripomognuvši svojim opusom rodnom gradu, u koji više nije navraćala, makar simbolički, ucrtavši ga, uz Festival, na imaginarnu filmsku geografsku kartu svijeta. Valli je vrlo brzo po početku karijere, a debitirala je 1936. godine, stekla veliku popularnost glumeći u eskapističkim romantičnim komedijama i melodramama, takozvanim filmovima bijelih telefona, ali i pokazavši već u tim efemernim ostvarenjima iznimnu sugestivnost svog lica, vjerojatno najpotrebnijeg atributa nekog filmskog glumca.

Kada je po završetku Drugog svjetskog rata došla u Hollywood kamo ju je doveo slavni producent David O. Selznick s namjerom da od nje stvori novu Gretu Garbo, Alida Valli će upravo sukladno skrivenoj dvojnosti svog lica dobiti ulogu ultimativne femme fatale koja samom svojom pojavom nagna muškarca na ubojstvo u Hitchcockovom Slučaju Paradine (1947). Ostvarenju kojim je stakla svjetsku slavu i po kojem je danas vjerojatno najpoznatija je britanskoma poratna drama Treći čovjek Carola Reeda (1949). Glumeći Annu, odanu ljubovcu neuhvatljivog hladnokrvnog zločinca Harryja Limea, Alida Valli tu krajnje suzdržano konverzira s drugim likovima, ostavljajući takav dojam distanciranosti i zagonetnosti da ne može a da ne privuče Limeovog starog prijatelja Hollyja Martina. Njezine emocije u tom filmu ostaju dokraja prikrivene, dvostrukost implicirana tek njezinom profesijom u filmu, onom kazališne glumice, a lice, predivno u nekoliko krupnih planova, iz kojih možemo vidjeti, bolje nego u Slučaju Paradine, zašto ju je Selznick htio pretvoriti u novu Garbo. Definitivno postavši zvijezdom, iako ne u Hollywoodu nego u Europi, Alida Valli je taj status zadržala sve do početka šezdesetih.

Njezini daljnji veliki filmovi, Krik Michelangela Antonionija (1957), Oči bez lica Georges Franju (1959), Tako duga odsutnost Henrija Colpija (1961) i Strategija pauka Bernarda Bertoluccija (1970) opet će više naglašavati prigušenost emocija u različitim kontekstima (kao i

minorniji ali nipošto ne zanemarivi Razgovori karmelićanki redatelja Philippea Agostinija iz 1961. u kojima je ta prigušenost emocija i nastupa opravdana i samim pozivom njezina lika redovnice). Alida Valli ostat će sve do smrti 21. travnja 2006. u Rimu, a i dalje, filmovima zahvaljujući, jednom od ikona filmskog klasicizma kao, makar i maštane, zlatne ere u povijesti sedme umjetnosti.

Puljani o svom novom kinu

Tajana Radulović
(18)

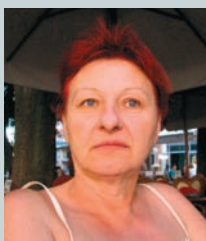

Mislim da je napokon došlo vrijeme da se kino otvori. Jedan grad koji njeguje svoju kulturu, trebalo bi imati vlastito kino. Tradicija kinematografije kod nas seže daleko u prošlost i ovaj antički grad ne bi trebao izgubiti tu tradiciju. Oduvijek idem u kino, to je jedna od stvari koje me prate od djetinjstva, i stvarno je bilo sramotno što

su ga zatvorili. Pula bi trebala imati barem dva kina bar zbog Festivala igranog filma. Umjesto da se grade trgovački centri trebali bi dati više prostora kulturnom ravitku grada.

Oriana Perković (53)

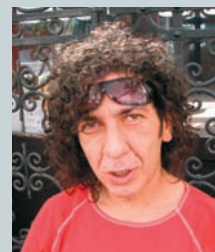
Super je što se otvara kino. Kao mlada sam ga stalno posjećivala, kino Zagreb, i druga kina u Puli. Može se reći da je sramota

što je Pula imala kino u onako lošem stanju, pogotovo uz naš višedesetljetni Festival. Sigurno ću odmah otići u kino!

Hrvoje Nenadić (34)

Zbilja je super što se kino otvara. Vjerojatno ga neću puno posjećivati, no opet mi je drago što se napokon otvorilo.

Od grofa Drakule do grofa Dookua

Razgovor s velikim britanskim glumcem Christopherom Leejem, proslavljenim likom grofa Drakule, gostom 55. festivala igranog filma u Puli

piše: Goran Ivanišević

Kao domaćin Christophera Leeja u Zagrebu imao sam prigodu s njim neformalno razgovarati o mnogim temama. Uz njegovu dozvolu dio naših razgovora podjelit ću i sa čitateljima Festivalskih novina. Christophera Leeja uistinu nije bilo teško prepoznati u zračnoj luci. Sa svojih 194 cm visine i danas je, u svojoj 87. godini, među višim ljudima, a ono što je nemoguće ne zamjetiti je dostojanstvo pravog britanskog džentlmena kojim zrači i duboki glas koji je njegov zaštitni znak. Premda sam imao malu tremu ona je nestala već nakon prvih nekoliko rečenica, jer Christopher Lee je vrlo otvoren i zahvalan sugovornik koji voli svog sugovornika iznenaditi poznavanjem riječi i fraza iz njegova jezika (uz engleski, francuski, talijanski, španjolski i njemački koji tečno govori, snalazi se u ruskom, grčkom i švedskom).

Ovo nije vaš prvi dolazak u Zagreb.

Ovo je moj prvi dolazak na zagrebački aerodrom jer kad sam zadnji put bio u Zagrebu 1993, u Hrvatskoj je trajao rat i aerodrom je bio zatvoren. Sletili smo na ljubljanski aerodrom i dovezli se do Zagreba u kojem smo snimali. Pamtim dobro vreće pijeska kojima su bili zaklonjeni podrumski prozori. Bez obzira na blizinu raznih događanja Zagreb je nastojao živjeti normalno i dok smo u pauzi snimanja ispijali kavu u jednom od kafića u centru grada promatrao sam prolaznike. Premda sam snimao u

mnogim dijelovima svijeta rijetko sam kada na jednom mjestu u tako kratkom vremenu vidio toliko lijepih i dotjeranih djevojaka.

Kada ste prvi put bili u Hrvatskoj?

Hrvatsku sam iz zraka upoznao još tijekom Drugoga svjetskog rata ko pripadnik britanskih Kraljevskih zračnih snaga. Još kod kuće čuvam nekoliko letaka koje smo bacali iz aviona kako bismo lokalno stanovništvo upoznali sa pravim stanjem na bojištu.

No u ratu u Jugoslaviji niste sudjelovali samo iz zraka...

Kao pripadnik britanskih Specijalnih snaga bio sam u opkoljenom Drvaru 1944. s Josipom Brozom u pećini. Osobito mi se u sjećanje usjekao njegov pas, njemački ovčar, koji je režao na svakog ko bi se približio Titu. Ratne prilike na prostoru Balkana dobro su mi poznate.

Nakon demobilizacije 1946, Lee ulazi u filmsku industriju i polako ali sigurno uspinje se u filmskom svijetu. Na pitanje o tome što ga motivira da se i u devetom desetljeću života još uvijek aktivno bavi glumačkim poslom (u zadnjih dvanaest mjeseci nastupio je u većim ili manjim ulogama u osam filmova) Lee odgovara da je to strast, istinska ljubav prema poslu kojim se bavi, ali i, dodaje uz osmijeh, sjajna moždana gimnastika zbog koje se ne boji senilnosti.

– Filmska industrija danas je veliki biznis u kojem se vrti jakom mnogo novca. Mnogo je glumaca i redatelja koji zabljesnu i svi ih proglašuju zvijezdama, no istinske su zvijezde samo oni čija karijera traje godinama s podjednakim uspjehom. Danas se mnogi mladi ljudi odlučuju na glumački poziv, možda je bolje reći zanat, jer iz zapravo pogrešnih motiva. Umjesto iskrenog poriva za bavljenjem tim poslom zabljesnuti su slavom i novcem.

Među filmovima u kojima ste nastupili u glavnoj ulozi u zadnje vrijeme možda je najzanimljiviji Triage redatelja Danisa Tanovića.

Tanović je iznimno darovit filmaš, a Oscar koji je osvojio za svoj rad samo je još jedna potvrda toga. Budući da je film trenutno u postprodukciji ne bih želio otkrivati detalje o svojoj ulozi, no ono što mogu reći je da sam njome iznimno zadovoljan. Tanović je napisao scenarij temeljen na knjizi američkog reportera Scotta Andersona koji je u njoj opisao ratna iskustva ratnog reportera Marka Walsha kojeg tumači Colin Farrell.

Christopher Lee često je u svojoj karijeri tumačio uloge zločinaca te je prvo izdanje svoje autobiografije autoironično nazvao Visok, taman i strašan. Mlađim je generacijama gledatelja Lee najpoznatiji po ulogama Grofa Dookua u drugoj i trećoj epizodi Ratovima zvijezda i zlog čarobnjaka Sarumana Bijeloga u trilogiji Gospodar prstenova. Fantasy žanr obilježio je ovo tisućljeće u njegovoj karijeri. Christophe Lee snimajući Gospodara

prstenova postao je dobar prijatelj s Peterom Jacksonom koji je i autor predgovora trećeg izdanja njegove autobiografije naslovljenog *Gospodar bezakonja* izdane 2003. Na neizbježno pitanje hoće li nastupiti i u najavljenom ekranizaciji *Hobbita* Lee odgovara da bi mu to, s obzirom na dob, ipak bilo prenaporno, ali da će vrlo rado sinkronizirati neki od računalno generiranih likova.

Posjetitelji pulskoga Kaštela imali su priliku u četvrtak pogledati njegov film *Rasputin* u režiji Dona Sharpa snimljen 1966, a obračujući se prisutnima koji su dupkom ispunili gledalište Christopher Lee je rekao da će više o kako o tom filmu tako i o drugima koje je snimio tijekom karijere moći čuti na razgovoru za medije i građanstvo koji će se održati u subotu 19. srpnja u 19,30 sati u kinu Valli

Puljani su na Kaštelu u četvrtak odgledali film *Rasputin* redatelja Dona Sharpa u nazočnosti glumca Christophera Leeja i rekli...

DOBRILA ARAPOVIĆ (50)

Dobar je film, svidio mi se. Pogotovo zato što je snimljen prije više od 40 godina, no opet veoma je kvalitetan. Mogu reći da je gluma Christophera Leeja izvrsna kao i uvijek. I bile su mi jako simpatične moderne metode liječenja u filmu, ne Rasputinova nagla narav.

TEA TUĐA (22)

Rasputin je pomalo dramatičan film za moj ukus. U nekim trenucima mi je čak bio malo dosadan, ali onda bi me brze scene razbudile. Kraj me se jako dojmio. Nisam pogledala puno filmova Christophera Leeja, ali mislim da je on veliki glumac.

HAMID ISLAMBAŠIĆ (61)

Izvrstan je film, zbilja. Naravno sada smo navikli na visoku tehnologiju i specijalne efekte čega u *Rasputinu* nema. Mogu reći da sličici fali malo osjetljivosti, vjerodostojnosti. No, opet film je poprilično star, pa mu ne zamjeram jer je ispunio moja očekivanja.

Međunarodni natjecateljski program Europolis – Meridijani SVIJET U MALOM U KINU VALLI

Za festivalski pretprogram Krimići na Kaštelu proteklih se sedam dana tražila sjedalica više. Žanrovski je film oduševio pulsku publiku koja Međunarodni natjecateljski program Europolis – Meridijani sada nastavlja pratiti u kinu Valli. U subotu poslijepodne bit će prikazani filmovi dvojice uglednih redatelja. To su kriminalistička komedija *Dvostruka ljubav* francuskog sineasta Claudea Chabrola i komedija *Happy-Go-Lucky* njegovog britanskog kolege Mikea Leigha.

Dvostruka ljubav *La Fille coupée en doux*

Romantična kriminalistička drama u režiji Claudea Chabrola o televizijskoj voditeljici koja počne dvojiti između dva potpuno različita muškarca...

U glavnim ulogama: Ludivine Sagnier, François Berléand, Benoît Magimel

Francuska, 2007., 115 min / 1h55, 35 mm; produkcijske kuće: Alicéléo, Rhône-Alpes Cinéma, France 2 Cinéma, Integral Film; producent: Patrick Godeau;

režija: Claude Chabrol; scenarij: Claude Chabrol, Cécile Maistre; uloge: Ludivine Sagnier, François Berléand, Benoît Magimel, Mathilda May, Caroline Sihol, Etienne Chicot, Marie Bunel, Valeria Cavalli

O FILMU: Nova hedonistička bravura Claudea Chabrola o vjernosti i ljubavi ljudi iz različitih društvenih slojeva portretira mladu televizijsku voditeljicu Gabrielle. Proslavljena vremenskom prognozom, Gabrielle (Ludivine Sagnier) unatoč ambicijama ne želi riskirati mir privatnog života koji još uvijek dijeli s majkom. No, prilikom

gostovanja na malim ekranima Gabrielle će privući poznati pisac Charles (François Berléand) koji je oženjen te od nje dvostruko stariji. Istodobno pružit će joj se prilika za vezu s vršnjakom i nasljednikom farmaceutskog carstva, bonvivanom Paulom (Benoît Magimel). Našavši se između dva posve različita muškarca, Gabrielle će morati donijeti nimalo laku odluku vezanu uz vlastitu budućnost...

Happy-Go-Lucky

Komedija u režiji Mikea Leigha o hiperekativnoj mladoj ženi čije će raspoloženje uspjeti obuzdati paranoični instruktor vožnje...

U glavnim ulogama: Sally Hawkins, Eddie Marsen, Alexis Zegerman

Velika Britanija, 2008., 118 min / 1h58, 35 mm; produkcijske kuće: Thin Man, Summit Entertainment, Ingenious Film Partners, Film 4, U.K. Film Council;

producenti: Simon Channing-Williams, Georgina Lowe; režija: Mike Leigh; scenarij: Mike Leigh; uloge: Sally Hawkins, Eddie Marsen, Alexis Zegerman, Andrea Riseborough, Samuel Roukin, Sinead Matthews, Sylvestra le Touzel, Kate O'Flynn, Sarah Niles

O FILMU: Četiri godine nakon međunarodnog uspjeha opere drame o pobačajima Vera Drake britanski se redatelj Mike Leigh vraća žanru komedije. Njegova je nova junakinja mlada učiteljica iz Londona Poppy (Sally Hawkins) koja životu pristupa s veseljem i nepopravljivim optimizmom. Iskrena, dobrodušna i hiperaktivna Poppy veliki je oslonac svojoj okolini, posebice kolegici i najboljoj prijateljici Zoe (Alexis Zegerman) te svojoj poznanici

u školi tanga. Nakon što joj netko ukrade bicikl, Poppy odluči upisati autoškolu. Ondje upozna instruktora Scotta (Eddie Marsen) koji joj je karakterno sušta suprotnost. I dok se Poppy u njegovom društvu počne i sama preispitivati, u nju se zagleda socijalni radnik Tim (Samuel Roukin) što neće naići na odobravanje mrzovoljnog Scotta...

MEĐUNARODNI OCJENJIVAČKI SUD ODLUČUJE O ZLATNOJ ARENI ZA NAJBOLJI STRANI FILM

Jerzy Skolimowski predsjednik žirija

Ocjenjivački sud Međunarodnog programa ove godine čine poljski redatelj i laureat Festivala u Berlinu, Cannesu i Veneciji Jerzy Skolimowski kao predsjednik, zatim predsektor Festivala u Cannesu za istočnu Europu Joël Chapron, programska menadžerica Panorame Festivala u Berlinu Paz Lázaro, novinarka Screen Internationala Edna Fainaru te ravnateljica Festivala Festroia u Portugalu Fernanda Silva. Svi članovi Ocjenjivačkog suda, strani novinari i selektori sudjelovat će i u anketi (s ocjenama) o filmovima u Nacionalnom natjecateljskom programu.

1 - Amfiteatar, 2 - Kino Valli, info punkt, 3 - MMC Luka, 4 - Circolo, 5 - Forum, 6 - Verudela

Popis ugostiteljskih objekata koji su uveli popust na usluge za akreditirane osobe i njihovu pratnju tijekom Festivala

Bistro Biska, Monte Paradiso 40, 10% na hranu i piće
 Bistro Biska 2, Dolinka 18, 10% na hranu i piće
 Restaurant Kantina, Flanatička 16, 10% na hranu i piće
 Bistro Restaurant Qpola, Trg Portarata 6, 10% na hranu i piće
 Pizzeria Jupiter, Castropola 42, 10% na hranu i piće
 Pietas Julia, Riva 20, 10% na piće
 Bistro Coloseum, Istarska 36, 10% na hranu i piće
 Caffe bar Hum, Fontička 4, 10% na piće
 Caffe bar Talpa, Flanatička 11, 10% na piće
 Caffe bar Passage, Flanatička 25, 10% na hranu i piće
 Caffe bar Cedar, Kandlerova 38, 10% na piće
 Caffe bar Porto, Flavijevska 22, 10% na hranu i piće
 Restaurant Pizzeria Da Piero, Sergijevecva 7, 10% na hranu
 Restaurant Nonno, Forum 10, 10% na hranu i piće
 Restaurant Municipio, Kapitolinski trg 6, 10% na hranu i piće
 Bistro Barbara, Kandlerova 5, 10% na hranu i piće

Pečenjarnica Debeli i mršavi, Maksimilijanova 14 i Kandlerova 30, 10% na hranu i piće
 Bistro Dva ferala, Kandlerova 32, 10% na piće
 Pizzeria Pompei, Clerisseova 3, 10% na hranu
 Caffe bar Foška, Fontička 3, 10% na piće
 Bistro E & D, Verudela 22, 10% na hranu
 Bistro Coloseum, Istarska 36, 10% na hranu i piće
 Caffe bar Skandal Express, Ciscuttijeva 15, 10% na piće
 Caffe bar La Marsa, Giardini 2, 10% na piće
 Pečenjara Edi, Kandlerova 21, 10% na hranu i piće
 Kavana Forum, Forum 8, 10% na hranu i piće
 Pizzeria Orfej, Kandlerova 6, 10% na hranu

Vremenska prognoza

za Pulu za subotu 19. srpnja 2008.

Sunčano i toplije. Najniža dnevna temperatura 18, a najviša 30 stupnjeva. Vjetar - umjeren sjeverozapadnjak.

Danas na Festivalu

Subota, 19. srpnja

10.00 Kino Valli
 Nacionalni natjecateljski program film Buick Riviera, press projekcija

12.00 Circolo
 Press konferencija ekipe filma Buick Riviera

15.30 Istarsko narodno kazalište
 Hommage Radojki Tanhofer film Koncert

15.30 Kino Valli
 Europolis – Meridijani film Dvostruka ljubav

17.30 Kino Valli
 Europolis – Meridijani film Happy-Go-Lucky

19.30 Kino Valli
 Razgovor s glumcem Christopherom Leejem

20.45 Arena VIP prostor
 Domjenak – Laguna Histria

21.30 Arena
 Svečano otvorenje Festivala s vatrometom

22.15 Portarata
 Crtići Zagreb filma: Profesor Baltazar

22.30 Arena
 Nacionalni natjecateljski program film Buick Riviera

23.30 Circolo
 Sponzorska promocija: Paprenjak, Prosecco Rich i Coloseum

Zabava i film

22.15 Forum
 Anelidi, koncert

00.00 Circolo
 Livio Morosin, koncert